

Допоки розкажує вечір  
свою щоденну баладу, —  
Покинувши теплі ніші  
в затишних музейних залах,  
Словацькі мадонни —  
зі Стражієк, з Ломнічки — йдуть на раду,  
Ідуть на світла партизанські —  
на промінь,  
на вогник,  
на спалах.  
Їх ніч обсипає росою,  
оздоблює світляками,  
Звивається горній вітер  
у грубих фалдах одежі.  
Ідуть словацькі мадонни,  
щоб розривати руками  
Сувої проклятого дроту,  
чорні ворожі мережі.  
Несуть матері словацькі  
важку динамітну ношу,  
Несуть патрони і міни,  
стискають теплі гранати.  
Якому Майстрові з Левочі,  
якому Вітові Ствошу  
Безсмертну поставу цих женщин  
вистівать, закарбувати?!  
Окраєць чорного хліба  
і глек вина молодого,  
Голублячий тихий шепіт —  
в яскиню і на поляну.  
А ще ж там, побіля серця,  
шматок полотна льняного —  
Щоб рану перев'язати  
червоному партизану...  
Вони наривались на кулю,  
вони потрапляли в засаду,  
Багряними смолоскипами  
на мінних полях вставали.  
Лишалась одна дорога —  
дорога в смерть і в баладу.  
Не відали про балади,  
а йшли на смерть і вмирали.  
Вони на хрестах чорніли,  
у печах жахних горіли,

У Кремнічці і в Немецкій  
я бачив їх скорбні тіні.  
Я чую їх волання,  
ячання їх білокриле  
На чорній татранській скелі,  
на білій дунайській ріні.  
Про них повідає вечір  
щоденну свою баладу,  
Про них шелескоче тиша  
в затишних музейних залах.  
Мої словацькі мадонни!  
До ватри мовчки присяду,  
Щоб вас побачити поруч  
крізь промінь,  
вогнище,  
спалах.

1975

---

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.